

М. — Тинке, ти ме плашишъ. Още веднъжъ те моля, успокой се.

Т. — Да се успокоя? Азъ съмъ спокойна... Но не! Азъ наистина не съмъ спокойна... Мисля за много нѣща. Мисля за майка си, за татко, за тебе, за всички наши близки и за всичко. Най-после мисля и за себе си и се питамъ, коя съмъ азъ. Сжщата ли, която очакваше отъ живота само радости и която дари своята любовъ на избранникъ, който еднакво ме обичаше, но който измѣни? Измѣни не на мене, а на това, което азъ и всички, негови близки обичахме — на отечеството, а съ това еднакво измѣни и на насъ.

М. — Тинке! Най-после ти заповѣдвамъ да мълчишъ.

Т. — Да мълча? Не, азъ трѣбва да ти кажа всичко, каквото съмъ мислила, защото нашето щастие е нарушено, нарушено е отъ основи: бѣгство отъ дълга къмъ тази страна, въ която сме отрасли, и въ която трѣбва само име достойно да оставимъ.

М. — Но кажи ми, Тинке, какво бихъ могълъ да сторя, за да те направя наистина щастлива?

Т. — Какво ли?... Съгласи се да идемъ заедно на фронта.

М. — Кждето азъ, осждениятъ на смъртъ, ще трѣбва да стана жертва?

Т. — Не. Ако стане нужда, азъ ще застана на твое мѣсто срещу смъртъта. Нека мене застрелятъ на мѣсто тебе. — Кратка пауза. Чува се свирене и гърмежи.

М. — Става. — Какво е това?

Т. — Става. — Боже мой! — Гърмежитъ и свиренето продължаватъ. Чуватъ се и човѣшки глухи резове. — Сякашъ тукъ е фронтътъ!

М. — Услушва се. — Навѣрно сражение съ потери. — Презъ това време откъмъ дъното притърчаватъ нѣколцина войници. Гръмва се. — Ахъ! — Пада. — Тинке, пази се, раниха ме.

Т. — Нима трѣбва да умремъ тукъ като бѣгълци? — Плаче. Презъ това време се чуватъ гласове: „Пресрещнете ги, стреляйте“. Чуватъ се нови гърмежи и по цѣлата дължина на дъното се виждатъ тичащи бѣгълци. II и III бѣглеци идватъ при Митко.